

egen Bekjendtgjørelse af 27de November f. A., og derfor beklager jeg, at Ministeren har bidraget til, at Centralkomiteen er gaaet til at understøtte Kommuner som Kommuner, og derved vel at mærke velhavende Folk i Kommunerne som kommunale Skatteborgere, forinden Folk, der vare langt daarligere stillede, og som havde lidt stor Skade ved Stormfloden, fik en eneste Skilling. Jeg gjentager, at, er den private Godgjørighed mere end tilstrækkelig til at dække de Private, saa er det naturligt, at man hjælper Kommunerne; men ellers er der noget Naardt deri for de Privates Vedkommende, der ikke blive hjulpe. Hvis dette er Tilfældet, staa Staten i en moralsk Gjæld til de Private, i alt Fald skylder den for saa vidt at træde til, som Centralkomiteen er traadt til, for at dække, om jeg saa maa sige, Statens nærmeste Naarværende, det er Kommunerne, der virkelig staa Staten nærmere, end de Private gjøre det. Jeg har det Synspunkt, at, forinden de Private skulle ved deres Gaver godtgjøre den Skade, som Kommunerne have lidt som saadanne, er det Statens Pligt at træde til. Nu have vi efter Ministerens Mening temmelig rundhaandet, efter min Mening ikke urundhaandet, givet til den Landsdel, der aabenbart har lidt mest, nemlig Sydsfalster. Efter Ministerens Beregning kan Staden der ikke være 1 Million, da han antager, at Staden over hele Landet ikke er mere end 1,500,000 Rd. Jeg siger da, at, naar man har anerkjendt som Princip, at man burde være med til at opføre Diger for at værne om Sydsfalster, som dog selv ved en Stormflod ikke gaar til Grund med Mand og Mus, saa maa Staten, baade Regjeringen og Repræsentationen, være med til at hjælpe Kommuner, der ligge bag Dæmninger, som beskytte dem og deres Nærlinger. Dette er Tilfældet med Havne-kommunerne. Der er i disse Dage kommet et Andragende til Finantsudvalget fra Marstal, hvor Skibene ved et rent Slumpetraf ikke vare hjemme under Stormfloden, da den dog indtraf ved Vintertid. Havde Skibene været hjemme, saa vilde Marstal have lidt et Tab af 1 Million, dobbelt saa meget som Sydsfalster. Jeg nævner her Marstal, fordi det frembyder det mest slaaende Exempel. Her er et Tilfælde, hvor Staten ikke kan negte dels paa Grund af Sagen i og for sig, dels efter Principet i Digeloven at træde til for ved Gaver eller rentefrie Laan at bidrage til, at en Kommune opretholdes, hvis Handel er saa stor, at, naar Flaaden skalbe kommanderes ud, vilde hver tiende Mand paa Skibene være derfra. Her have vi en Pligt overfor, hvad der er gjort imod Ribe, Lemvig og Søby, hvor der saa godt som ingen Skibe er, medens der i Marstal er en Virksomhed i Søfarten, som man intet Sted i Riget finder Mage til. Hvad der gjælder om Marstal, gjælder maaske i mindre Grad om andre Kommuner, der ligge ved Havne med Havnemøler og have deres ydrlige Formue udsat for lignende Kalamiteter. Naar

deres Havne ere fyldte med Skibe, er det ikke naturligt at faae Skibene ud, naar Stormen kommer, men man maa vente, til Stormen er forbi, og kommer saa Øivandet, saa ligge Skibene mellem hverandre. Jeg vil henlede den arede Regjerings Opmærksomhed paa saadanne Punkter, som man kan sige ere stillede meget uheldig overfor tilfældige Begivenheder, der jo ikke ere udelukkede, idet hvad der er fket een Gang, kan ske oftere. Og forsaavidt de øvrige vandlidte Egne, som ikke have faaet en Digelov og ikke Jernbaner, efter Centralkomiteens egne Ytringer ikke endnu have faaet deres Andel af de frivillige Gaver i saa stort Maal som Holland og Faltter, maa disse Egne særlig tages i Betragtning ved saadanne Foranstaltninger, som allerede forinden Stormfloden vare paatænkte. Jeg fremhævede ved Finantsloven den elendige Postforbindelse, der finder Sted paa Derne Syd for Fyn. Det er en moralsk Pligt at tage Hensyn dertil; thi at disse Egne ere hjemstædte af Stormfloden, gjør ikke Pligten mindre, men stærker tværtimod Synet for de Ulemper, hvoraf man i saa Henseende lider. Jeg skal henlede Opmærksomheden paa, at man ved de Dele af Landet, som ere nærmest ved det nuværende Lydsland, nemlig de, som ligge overfor Als, mangler et efter alle Spørendes Dom vigtigt Fyr, hvilket vilde være til Gavn ikke alene for Skipperne dernede, men for hele Seiladsen; der mangler Brikker ved de smaa Der for Kodsjerne, for hvem det nu er meget vanskeligt at komme af Stedet dernede under de nuværende Forhold. Altsaa alle disse vigtige Foranstaltninger kan der være en Grund mere til nu at bede Regjeringen særlig at tænke paa, før den næste Finantslov forelægges. Jeg har to Gange spurgt her i Thinget, om Regjeringen ansaa det for berettiget at lægge Gammelstat paa ny Jord, og Regjeringen har sagt Nei, men dens Autoriteter lægge desuagtet Gammelstat paa ny, fra Havet erhvervet Jord. Den arede Regjering har erklaret overfor det arede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Wintther), at det vilde være en Ubillighed, en Uretfærdighed, om Regjeringen ikke kunde indlade sig paa at lægge Tiendeafgift paa hidtil tiendefri Jord. Et af Lo: er det uretfærdigt at belægge de Sædegaardseiere med Tiende, som ikke tidligere have været belagte dermed, ja, saa siger jeg, at det er ligesaa uretfærdigt at lægge Gammelstat paa Strækninger af inddæmnet Jord, paa ny Jord, som ikke har havt den før. Det er et Moment, som Regjeringen uden Ubillighed kan tage Hensyn til, naar der er Tale om at lægge Skat paa disse nu paany inddæmmede, for et halvt Aar siden ødelagte Grunde, og jeg tænker heller ikke, at den arede Minister vil Andet. Der er meget god Grund til at forlænge den sædvanlige 20 Aars Frist, saaledes at der begyndes med en ny Frist fra den 13de Novbr. 1872. Endvidere er der den Dæmningslov, som ligger i Landsstift-